חוקה חוקה. דשמואי יין [כתיב] חוקת עולם [וכתיב] בגדים כתיב כהונה לחוקת עולם ודרחיצת יד וגו׳ כתיב והיתה להם [ב] לחוקת עולם: **לי מהפסה.** משמואי יין הוה אמינא ק״מ דמחלי עבודה [במוסר בגדים] בעבודה שהוי חייב עליה מיתה כדכתיב בההוא קרא [ג] בגופיכם

לא תהא מועד ולא תמותו בעבודה שיש בה חיוב מיתה לפסולים שבמוד מדבר וחינם [ד] אלא מרבע עבודות זריקה והקטרה וניסוך המים והיין כדלפיין בפ״ב בסדר יומא (דף כד.) מועבדתם עבודת מתנה וגו׳ והזר הקרב יומת עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש בה חיוב מיתה לפסולים שבמוד והולכה וקמיצה וכל [ז] חיוב מיתות בפסולי עבודה מזרות גמרינן כדתנן בפ׳ בתרא (לקמן קיב:) הקומץ והבולל והיוצק והמקבל דמים וכו׳ וחין בהם לא משום זרות ולא משום טומחה ולא משום מחוסר בגדים ולא משום שלא רחץ [ח] ידים ורגלים אלמא מזר גמרינן: **אבל עבודה שאין זר חייב עליה מיסה לימא לא.** מחלי לה ממוסר בגדים להכי כתב והיתה להם [ג] להכוחת עולם לשוחיהן זרים כשאין בגדיהם עליהם ואזר משמע לן מילוי ולא חלק בין עבודה שיש בה מיתה לעבודה שאין בה מיתה: **דשכחן מחוסר בגדים.** בכל העבודות: **שמויי יין מנלן.** דפסלי עבודה שאין זר חייב עליה מיתה: **והא חנא מלבדיל קנסיב לה.** לשמויי יין ולא גמר מגזירה שוה ומנן ניקו ויפלוג עלה למילף מקרא מהרינן: **הני מילי מקמי דסיקו ליה גזירה שוה.** לא הוה ליה למילף שמויי יין ולא מלבדיל ומסקנא [ד] לילכך ליה גזירה שוה ותנא [ליה] שבאים לחורמיה קמייתא ונקט גזירה שוה למילף משמויי [ט] יין מחוסר בגדים: **והא חנא נקטיה** [י] לגזירה שוה מחוסר בגדים הוא דליף בה משמויי יין ולא שבאים לחורמיה: **והכי קאמר מנין שלא נחלקו** [יא] **כו׳.** לעולם לא למילף מחוסר בגדים משמויי יין ממש ולא למילף שמויי יין ממחוסר בגדים והכי קאמר למדנו לעבודות של מיתה שממחלוקת בשיכרות מנין שלא נחלוק בין מחוסר בגדים לשמויי יין דכי היכי דמחוסר בגדים כל עבודותיו פסולות חף שמויי יין ושלא רחץ כן תלמוד לומר חוקת חוקה: **אלא** [כ] **בין החול למה לי.** הואיל ולא ילפיין מיניה חילול לעבודה [יב]: **לא מוקים לחורמיה עליה.** למילדם [ו] בפירקין: **מיומא טבא לחבריה.** משעשה שלא מחוסר בגדים הוא ולא שבאים לחורמיה דכהנים בעבודה קמייתא גבי בעבודה שאחרי כל חוקה אינו לעכב. והיה ר״ת ז״ל אומר דכל היכא דאמרינן חוקה לעכב, מג״ש דמחוסר בגדים נפקא לן כי התם. ולא דאיק, חדא מדאיתמר התם (ביכמות) אמר רב כל מקום שנאמר תורה וחוקה אינן אלא לעכב וקס״ד תורה וחוקה תרוויהו ואסיקנא אפי׳ תורה בלא חוקה וחוקה בלא תורה, ואי מג״ש היכי קס״ד למימר הכי, אלא ודאי מגופיה משמע, וכי אסיקנא אפי׳ חוקה בלא תורה הכי נמי הוא. ועוד דאי מג״ש היכי דרשינן ק״ו, וכי אתי ק״ו ומבטל ג״ש. ושמעתי שכך פירושה של אותה שמועה שבובחים מנין שמחלל עבודה נימא דכשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה דחוקה עיכובא להכי מהניא לן, ופריק גמר ממחוסר בגדים והתם כתיב בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם והוו להו זרים ומחללין עבודה. זה תירץ רבינו נ״ר. ויש לפרש דהתם כתיב ירחצו מים ולא יטותו מצוה על הכהנים לקדש אבל עבודה אינה פסולה בכך שלא תלה הכתוב עבודה בקידוש כלל, כמו שתלה הכשרה דפרה בשחיטה ולפיכך חוקה שכתוב בה אינה אלא לעכב, אבל התם ליכא למימר הכי. זה נ״ל (רמב״ן חולין כד.):

תלמוד לומר [1] חוקה [2][3] חוקה לגזירה שוה אי מהתם הוה אמינא הני מילי עבודה דזר חייב עליה מיתה אבל עבודה דאין זר חייב עליה מיתה אימא לא קמ״ל אשכחן מחוסר בגדים שתויי יין מנלן אתיא חוקה חוקה ממחוסר בגדים והא תנא ולהבדיל [א] בין וגו׳ קא נסיב לה מקמי דליקום [ב] גזירה שוה והא תנא מחוסר בגדים הוא דקא יליף משתויי יין ה״ק מנין שלא [ג] נחלקו בין מחוסר בגדים לשתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים תלמוד לומר חוקה חוקה לגזירה שוה אלא להבדיל למה לי לכדרב [ד]דרב לא מוקים אמורא עליה מיומא טבא לחבריה משום שכרות אבתי מהכא נפקא מהתם נפקא [4] ונתנו בני אהרן הכהן [ג] [ב]כיהונו [א]לימד על כהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא [ג] ה״מ עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא ואבתי מהכא נפקא מהתם נפקא [5] וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים וגו׳ הכהנים [ב]כיהונו [ג]מכאן לכהן הדיוט שלבש בגדי כהן גדול ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא הני מילי חיסור אבל ייתור לא קמ״ל: [ז]תנו רבנן היו מרושלין מסולקין משוחקים ועבד עבודתו כשירה [ה]לבש [ו] שני מכנסים שני אבנטים חסר אחת יתר אחת או שהיתה לו רטיה על מכת [ה] בשרו תחת בגדו [ט]או שהיו

תלמוד לומר חוקה לגזירה שוה. מכאן לומר ר״ת דהא דלמרינן במנחות (דף יט.) כל מקום שנאמר תורה וחוקה אינו אלא לעכב ולא יחלל הא אמר שלא יהא מיחל ולא ילפי׳ שיהא במיתה [בג״ם] חילול חילול ממרומה משום דחילול בגופיה לא כתיב מכלל [דכ״ג] הוא דקאמי הוי דבר הבא מן הכלל וכל דבר הבא מן הכלל אין לוין לומו בגזירה שוה וקשה מהך דשמעתין דהא [בא] בין וגו׳ קא נסיב לה מקמי דליקום גזירה שוה והא תנא מחוסר בגדים הוא דקא יליף משתויי יין ה״ק מנין שלא [ג] נחלקו בין מחוסר בגדים לשתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים תלמוד לומר חוקה חוקה לגזירה שוה אלא להבדיל למה לי לכדרב [ד]דרב לא מוקים אמורא עליה מיומא טבא לחבריה משום שכרות אבתי מהכא נפקא מהתם נפקא [4] ונתנו בני אהרן הכהן [ג] [ב]כיהונו [א]לימד על כהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא [ג] ה״מ עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא ואבתי מהכא נפקא מהתם נפקא [5] וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים וגו׳ הכהנים [ב]כיהונו [ג]מכאן לכהן הדיוט שלבש בגדי כהן גדול ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא הני מילי חיסור אבל ייתור לא קמ״ל: [ז]תנו רבנן היו מרושלין מסולקין משוחקים ועבד עבודתו כשירה [ה]לבש [ו] שני מכנסים שני אבנטים חסר אחת יתר אחת או שהיתה לו רטיה על מכת [ה] בשרו תחת בגדו [ט]או שהיו**

(סנהדרין דף פד.) ממרינן לקמן בחזהרה דכתיב ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אמר שלא יהא מיחל ולא יחלל הא אמר שלא יהא מיחל ולא ילפי׳ שיהא במיתה [בג״ם] חילול חילול ממרומה משום דחילול בגופיה לא כתיב מכלל [דכ״ג] הוא דקאמי הוי דבר הבא מן הכלל וכל דבר הבא מן הכלל אין לוין לומו בגזירה שוה וקשה מהך דשמעתין דהא [בא] בין וגו׳ קא נסיב לה מקמי דליקום גזירה שוה והא תנא מחוסר בגדים הוא דקא יליף משתויי יין ה״ק מנין שלא [ג] נחלקו בין מחוסר בגדים לשתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים תלמוד לומר חוקה חוקה לגזירה שוה אלא להבדיל למה לי לכדרב [ד]דרב לא מוקים אמורא עליה מיומא טבא לחבריה משום שכרות אבתי מהכא נפקא מהתם נפקא [4] ונתנו בני אהרן הכהן [ג] [ב]כיהונו [א]לימד על כהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא [ג] ה״מ עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא ואבתי מהכא נפקא מהתם נפקא [5] וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים וגו׳ הכהנים [ב]כיהונו [ג]מכאן לכהן הדיוט שלבש בגדי כהן גדול ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא הני מילי חיסור אבל ייתור לא קמ״ל: [ז]תנו רבנן היו מרושלין מסולקין משוחקים ועבד עבודתו כשירה [ה]לבש [ו] שני מכנסים שני אבנטים חסר אחת יתר אחת או שהיתה לו רטיה על מכת [ה] בשרו תחת בגדו [ט]או שהיו

יוסף מע״ג דקרוי זר מיהו במיתה אבל אחר פסולין כגון ערל ואונן לא אילטריך קרא למעוטינהו ממיתה כיון דלא מיקרו זרים. גרו״ך: מוזרי [בב] לומר דקושיא ה״ר יעקב קיימת להא [בג] למ״ד נמי דבעי׳ שלמה כתונין הכתין כאחד ליכא מיומר כי אם הכתים ואחד הוי לגופיה וא״כ תרי קראי למחוסר בגדים למה ומתרוייהו כתיב חקה ומיהו וחגרת להדרשינן מינה [בד] חוקת עולם אילטריך לתע״ג דממילא שמעינן [בה] מדלילקרי [זר מ״מ] זר במכנסים לא כתיב ולעולם בפרשה לעיל קאי מיתה אכולהו בגדים: **הג״ה כהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה.** ומס תאמר הא לאמר רבי יוסי (יומא דף יב:) שני חיו רחוי לכהן גדול ולא לכהן הדיוט כהן גדול משום חיבה הוא דקרי ליה ומשום הכי לא מיפסל בלבישת בגדי כהן הדיוט משום מעלין בקודש ולא מורידין מדקאמר משום חיבה משמע דמן הדין כהן גדול הוא ומ״כ כהן הדיוט חיפוך ליה משום מחוסר בגדים ומין לפרש דלאחר מיתת הרחשון קאמר דלא הוי כהן גדול משום חיבה להא מוקה ר׳ יוסי (שם יג.) דשם מת דאשון שני חוזר לעבודתו וים לומר דכהן גדול נחמנה [בו] לעבודתו כפה ומסחלק כפה (ובפ׳ בו) קמח דיומח (דף יב) דריש ליה מקרא [ח] וכירושלמי) ומשמברא שהשבר תלוי במלך ומחוי הכהני׳ כמו שמלינו בפ׳ הבח על יבמות (יבמות מח.). **ביהושע בן גמלא לתוקמיה יגחי מלכא ומתרין בירושלמי** [בח] **ובפ״ק דיומא** (דף יב:) **ובתוספתא** (דיומא פ״ג ה״ד) **ביוסף בן חלם מלפורי שחילא** [בט] **פסול בכה״ג ושימש תחתיו וכשיגא תמר למלך לחוני המלך פר ושעיר** [מ] **שקרבו** [מא] **היום משל מי** [משלי לו משל כה״ג ג׳ל המלך לא דייך שיימשת שעה ל׳ לפני מי שתמר והיה העולם] כו׳ וילע שהוסר [לא] **מן הכהונה** [לב]:

לא מהל מועד ולא תמותו בעבודה שיש בה חיוב מיתה לפסולים הכתוב מדבר וחינם [ו] אלא מרבע עבודות זריקה והקטרה וניסוך המים והיין כדלפיין בפ״ב בסדר יומא (דף כד.) **מועבדתם עבודת מתנה** וגו׳ **והזר הקרב יומת עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש בה חיוב מיתה לפסולים הכתוב מדבר וחינם [ו] חיוב מיתות בפסולי עבודה מזרות גמרינן כדתנן בפ׳ בתרא** (לקמן קיב:) **הקומץ והבולל והיוצק והמקבל דמים** וכו׳ **וחין בהם לא משום זרות ולא משום טומחה ולא משום מחוסר בגדים ולא משום שלא רחץ [ח] ידים ורגלים אלמא מזר גמרינן: אבל עבודה שאין זר חייב עליה מיתה לימא לא.** מחלי לה ממוסר בגדים להכי כתב והיתה להם [ג] להכוחת עולם לשוחיהן זרים כשאין בגדיהם עליהם אזר משמע לן מילוי ולא חלק בין עבודה שיש בה מיתה לעבודה שאין בה מיתה: **דשכחן מחוסר בגדים.** בכל העבודות: **שמויי יין מנלן.** דפסלי עבודה שאין זר חייב עליה מיתה: **והא חנא מלבדיל קנסיב לה.** לשמויי יין ולא גמר מגזירה שוה ומנן ניקו ויפלוג עלה למילף מקרא מהרינן: **הני מילי מקמי דסיקו ליה גזירה שוה.** לא הוה ליה למילף שמויי יין ולא מלבדיל ומסקנא [ד] לילכך ליה גזירה שוה ותנא [ליה] שבאים לחורמיה קמייתא ונקט גזירה שוה למילף משמויי [ט] יין מחוסר בגדים: **והא חנא נקטיה** [י] לגזירה שוה מחוסר בגדים הוא דליף בה משמויי יין ולא שבאים לחורמיה: **והכי קאמר מנין שלא נחלקו** [יא] **כו׳.** לעולם לא למילף מחוסר בגדים משמויי יין ממש ולא למילף שמויי יין ממחוסר בגדים והכי קאמר למדנו לעבודות של מיתה שממחלוקת בשיכרות מנין שלא נחלוק בין מחוסר בגדים לשמויי יין דכי היכי דמחוסר בגדים כל עבודותיו פסולות חף שמויי יין ושלא רחץ כן תלמוד לומר חוקת חוקה: **אלא** [כ] **בין החול למה לי.** הואיל ולא ילפיין מיניה חילול לעבודה [יב]: **לא מוקים לחורמיה עליה.** למילדם [ו] בפירקין: **מיומא טבא לחבריה.** משעשה שלא מחוסר בגדים הוא ולא שבאים לחורמיה דכהנים בעבודה קמייתא גבי בעבודה שאחרי כל חוקה אינו לעכב. והיה ר״ת ז״ל אומר דכל היכא דאמרינן חוקה לעכב, מג״ש דמחוסר בגדים נפקא לן כי התם. ולא דאיק, חדא מדאיתמר התם (ביכמות) אמר רב כל מקום שנאמר תורה וחוקה אינן אלא לעכב וקס״ד תורה וחוקה תרוויהו ואסיקנא אפי׳ תורה בלא חוקה וחוקה בלא תורה, ואי מג״ש היכי קס״ד למימר הכי, אלא ודאי מגופיה משמע, וכי אסיקנא אפי׳ חוקה בלא תורה הכי נמי הוא. ועוד דאי מג״ש היכי דרשינן ק״ו, וכי אתי ק״ו ומבטל ג״ש. ושמעתי שכך פירושה של אותה שמועה שבובחים מנין שמחלל עבודה נימא דכשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה דחוקה עיכובא להכי מהניא לן, ופריק גמר ממחוסר בגדים והתם כתיב בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם והוו להו זרים ומחללין עבודה. זה תירץ רבינו נ״ר. ויש לפרש דהתם כתיב ירחצו מים ולא יטותו מצוה על הכהנים לקדש אבל עבודה אינה פסולה בכך שלא תלה הכתוב עבודה בקידוש כלל, כמו שתלה הכשרה דפרה בשחיטה ולפיכך חוקה שכתוב בה אינה אלא לעכב, אבל התם ליכא למימר הכי. זה נ״ל (רמב״ן חולין כד.):

דבר לא מוקי אמורא עלויה. לפ״ש כגון נתינת דם דמלוה בעלמא כו׳. אבל לא לפ״ש דאפי׳ למ״ד (צ״ק, ח״ג) שמעינן נמי מיתה בהו] מדאיקרי זר, מיהו לא כתיב ולעולם כו׳ ל״ל (צ״ק ועש״ב). וגי׳ ת״ק שמעינן במיתה מדאיקרי זר מ״מ מכנסים לא כתיב כו׳. ועש״כ: כו] ל״ל מתמנה (ש״מ): **כז] וביר׳** בפ״ק דיומא דריש לה מקרא ומסתברא כו׳ (עפ״י תוס׳ יומא יב ע״ב, ש״מ, וצ״ק): **כח] בירושלמי ובתוספתא** (ע״פ תוס׳ שם וש״מ): **כט] ל״ל ואיל.** ותיכת ושעיר נמקח (ש״ש): ל] ל״ל שקרבין (גליון ובתוס׳ שם): **לא] שהוסע** (ש״מ ובתוס׳ שם): **לב] מן הכהונה גדולה.** כן נוסף בגליון עהתוס׳ שם:

הגהות הב״ח

(ה) גמ׳ מנין שלא נחלוק בין מחוסר: (ו) רש״י ד״ה חוקה וכו׳ להם חק עולם: (ז) ד״ה לא עבודה וכו׳ והיתה להם כהונה לחוקת עולם: (ח) ד״ה הני מילי וכו׳ דאיכדר וכו׳ שתויי יין ממחוסר בגדים: (ט) ד״ה אלא והבדיל בין הקודש ובין החול למה: (י) ד״ה לא שלא וכו׳ בפירקיה:

שינוי נוסחאות

א) ל״ל מהלבדיל (ש״מ). וכ״ל בכ״ש: ב) דתיקום ליה כ״ל (ש״מ). וכ״ש הני מילי מקמי דתיקוה ליה ג״ש: ג) הכהן הכהן בכיהונו (*שמכ״י): ד) בכ״ל נוסף שתי כתונת. וכ״ה בתוספתא דמנחות: ה) תיבת בתוספתא דמנחות (ש״מ). ובתוספתא סה הגיהכ״ת על גבי: ו) ואינן (כ״י פ): ז) ל״ל דכל (רא״ם): ח) דחוץ (כ״י): ט) שתויי יין ממחוסר בגדים כ״ל (*ש״מ וגליון, וכ״ה בב״ח): י) ל״ל כי נקטיה (רא״ם): יא) ל״ל נחלק (ש״מ): יב) ל״ל עבודה (*כ״י ב וג׳): יג) איצטריך האי הכהן (*ש״מ): יד) ל״ל לההיא (*ש״מ): טו) ל״ל מעכבת (יעב״ץ): טז) ל״ל אי: יז) ולא תיבעי האי, דההוא דהכא כו׳ כ״ל (צ״ק). ס״ק ולא תיבעי ההוא קרא דוהיתה להם כהונה דהכא כו׳ (גליון): יח) אבני אהרן (כ״י): יט) לכוחיה ל״ל בשרה. לפל כנכ״ש ול״ש כלפניו: כ) אחד מן הבגדים (כ״י). וכן בגמ׳ כ״ל מ׳ חיסר אחד יתר אחד: כא) ל״ל דאין (ש״מ): כב) מנלן עד סה״ק היא הגכ״ש (ש״מ): בג) דהא אפי׳ למ״ד (צ״ק): כד) מינה אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם אצטריך כו׳ כ״ל (צ״ק, ח״ג): כה) שמעינן נמי מיתה (מהר״פ ז״ל): כו) ל״ל מיומא טבא לחבריה. כלומר משעשה היום יום טוב להיינו לאחר שעורה עד ממר: משום שכרות. דכל שהוויי היום מורי בלרכה שלו כלומרינן בכרימות, ומכור לפטר להורות לכמיע יין ומכר לל תעשה וכמיע להורות לא נמי ישראל (ביצה ד.) הכהנים בכיהונם. כלומר בכנגלי הציבור שהקריבו לכם (עירובין קג:): **מרושלים מסולקים.** ביומא כג ע״ב פירש״י, מגי כמלחת, כלן למרך שיהא כתונת כהנים למלא קומתו, לא נגררת ולא מסולקת, ומכי אמרינן נזכחים: **משוחקים.** כשהיו לכל עבודה ונלבד שלא יהו מקורעין (יומא כד.):

לעזי רש״י

איפלשטר״א אינפלשטר״א. תחבושת.

שיטה מקובצת

אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא. פ״ק בגון נתינת דם דמלוה בעלמא כו׳. אבל לא לפ״ש דאפי׳ למ״ד (צ״ק, ח״ג) שמעינן נמי מיתה בהו] מדאיקרי זר, מיהו לא כתיב ולעולם כו׳ ל״ל (צ״ק ועש״ב). וגי׳ ת״ק שמעינן במיתה מדאיקרי זר מ״מ מכנסים לא כתיב כו׳. ועש״כ: כו] ל״ל מתמנה (ש״מ): **כז] וביר׳** בפ״ק דיומא דריש לה מקרא ומסתברא כו׳ (עפ״י תוס׳ יומא יב ע״ב, ש״מ, וצ״ק): **כח] בירושלמי ובתוספתא** (ע״פ תוס׳ שם וש״מ): **כט] ל״ל ואיל.** ותיכת ושעיר נמקח (ש״ש): ל] ל״ל שקרבין (גליון ובתוס׳ שם): **לא] שהוסע** (ש״מ ובתוס׳ שם): **לב] מן הכהונה גדולה.** כן נוסף בגליון עהתוס׳ שם:

תורה אור השלם

1. יַיִן וְשֵׁכָר אַל תֶּשְׁתְּ אַתָּה וּבָנֶיךָ אִתָּךְ בְּבֹאֲכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תָמֻתוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: ויקרא י, ט
2. וְהָגַרְתָּ אֹתָם אֲבָנֵט אַהֲרֹן וּבָנָיו וְחָבַשְׁתָּ לָהֶם מִגְבָּעֹת וְהָיְתָה לָהֶם בְּהֻנָּה לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִלֵּאתָ יַד אַהֲרֹן וְיַד בָּנָיו: שמות כט, ט
3. וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק עוֹלָם לו ולְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם: שמות ל, כא
4. וְנָתְנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֵצִים עַל הָאֵשׁ: ויקרא א, ז
5. וְעָרְכוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֵת הַנְּתָחִים אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַפָּדֶר עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא א, ח

מוסף רש״י

דבר לא מוקי אמורא עלויה. לפ״ש כגון נתינת דם דמלוה בעלמא כו׳. אבל לא לפ״ש דאפי׳ למ״ד (צ״ק, ח״ג) שמעינן נמי מיתה בהו] מדאיקרי זר, מיהו לא כתיב ולעולם כו׳ ל״ל (צ״ק ועש״ב). וגי׳ ת״ק שמעינן במיתה מדאיקרי זר מ״מ מכנסים לא כתיב כו׳. ועש״כ: כו] ל״ל מתמנה (ש״מ): **כז] וביר׳** בפ״ק דיומא דריש לה מקרא ומסתברא כו׳ (עפ״י תוס׳ יומא יב ע״ב, ש״מ, וצ״ק): **כח] בירושלמי ובתוספתא** (ע״פ תוס׳ שם וש״מ): **כט] ל״ל ואיל.** ותיכת ושעיר נמקח (ש״ש): ל] ל״ל שקרבין (גליון ובתוס׳ שם): **לא] שהוסע** (ש״מ ובתוס׳ שם): **לב] מן הכהונה גדולה.** כן נוסף בגליון עהתוס׳ שם:

יז א מיי׳ פ״י מהלכות כלי המקדש הלכה ד:
יח ב ג מיי׳ שם הלכה ה:

רש״י ד״ה **אבל** עבודה כו׳ **ולא** חלק בין עבודה שיש בה מיתה לעבודה שאין בה מיתה. הגהת הכ״ח ז״ל, וע״ת ולכתוב הלי קרא דבגדיהם עליהם **ייתור אימא לא.** וע״ת ונעיל גבי כהן גדול שלבש בגדי [כהן] הדיוט תמלי לא מצי מי משמע דמחוסר בגדים כשר מיהא דהא מעכבא כפרה לא שייך בה חילול עבודה אלא עבודה שיש בה מיתה: **אבל** עבודה [דזרה] **לא מעכבא כפרה לא.** פ״ה אימא לא שייך עבודה כלומר לא שייך בה חילול עבודה אלא כלומר לא שייך בגדיהם עליהם ולפי׳ בקונטרס דוקא הכא הוא דאין עבודה כשרה בלא בגדי כהונה אבל בשאר עבודות אפילו בלא בגדי כהונה כשרה ולא מצינו לחלק בין עבודה שיש בה מיתה לעבודה שאין בה מיתה. הגהת הכ״ח ז״ל, וע״ת ולכתוב הלי קרא דב